

אם תרצה או לא, שלך לנצח, אסתר קמחי

פקעת של תיסכולים

בפסקי־הדין שבו הרשיע השופט חיים שטיינברג את עמוס, כתב השופט כמה וכמה דברים על גיבורי־העלילה. הוא הרגיש כי אסתר היא אשה נאה ומרשימה, שלא היה איש באולם בית־המישפט אשר לא לטש בה עיניים. יש לה צורה נאה והופעה נאה, ומסתבר כי היא גם בעלת השכלה, הוסיף.

אסתר היתה נשואה לגבר בשם בני כרכר כמשך עשר שנים, וילדה לו שני ילדים. במאי 1983 התגרשה מבעלה ועזבה את הבית.

בני, בעלה לשעבר של אסתר, וזה גם הוא לשורה של שכחים מהשופט. הוא תואר בפסקי־הדין כגבר לעניין, הוא כינה אותו „בעל־גוף, בעל קומה ובעל חוות נאה, נקי ומסודר.“ השופט השגיח במרירות שבה דיבר בני על אשתו לשעבר, שעזבה אותו למען גבר מסוגו של הנאשם, עמוס נחום.

לדברי פסקי־הדין, התגררה אסתר עם עמוס חמישה חודשים עד ספטמבר 1983. אז עזבה אותו וחזרה אל בעלה.

„שהבת שלי תישרף!“ אומרת אמה של אסתר, המתגוררת היום עם חתן, היא מכדיה ומטפלת בהם. היא מעריצה את חתנה ושונאת את בתה. היא

איננה יכולה להבין כיצד עזבה הבת את ילדיה ובעלה, וויתרה על ביתה למען החופש. „שמעתם דבר כזה!“ שאלה את צוות העולם הזה שביקר בביתה כדי לברר אם כתב ידה של בתה תואם למכתב ששלח האסיר.

לכן טילפנתי למיספר־הטלפון שנתן לי הסניגור. קול אשה בעל מבטא זר ענה. כאשר ביקשתי לדבר עם אסתר, נשמעה נימת־כעס בקולה. האשה אמרה שאסתר איננה מתגוררת שם עוד, ואין לה כל מושג היכן היא נמצאת. היא פתחה בשטף תלונות על אסתר, והציגה את עצמה כאמה. היא היתה מלאת זעם על התנהגותה ואורח־חיה של בתה. היא לא כל־כך רצתה לעזור לה, אולם אחרי שיכנוע הסכימה להראות לי מחברות בכתב־ידה של אסתר.

עמוס, שאהב אותה עד כדי טרוף, לא השלים עם עזיבתה, וניסה להחזירה אליו בדרכים שונות. כאשר באה לביתו בספטמבר יחד עם בעלה, לקחת כמה חפצים ששכחה אצלו — דיבר איתה עמוס מדירתו בקומה השלישית, ואז זרק חפץ לעברו של בני. החפץ זוהה כרימון, אשר למזלם הרב של השלושה לא התפוצץ.

עמוס נחום הוא מגושם, בלתי אסתטי ובעל חזות אלימה, כתב השופט והתפלא מה לבחורה כמו אסתר עם גבר כמוהו, ומדוע העדיפה אותו עליפני בעלה. השופט קבע לבסוף כי כל הגיבורים הם חריגים, שאינם מתנהגים לפי הנורמה המקובלת, וכל אחד מהם נושא בקירבו פקעת של תיסכולים.

בהעולם הזה יש תמיד אוזן קשבת לבעיותיהם של אסירים, שהם לרוב

שיא תיקור שם!

ביום שישי בבוקר כאתי עם ציפי מנשה, צלמת המערכת, לבית כחולון, שם מתגוררת האם. הבית נמצא

המאהב שזרק רימון לעבר בעל אהובתו שיגר למערכת מיכתב שהתיימר להיות של אהובתו, המודה בעדות שקר וחקירת „העולם הזה“ העלתה כי הוא מזויף

כשכונה שהיתה כעבר שכונה של בניינים סטנדרטיים. פה ושם נותרו עדיין בתים כפי שהיו, חד קומתיים. אולם מתוך רובם צמחו וילות ובניינים מפוארים.

ביתה של המישפחה הוא בעל שלוש קומות, מרוצף במירצפות שיש שחור־לבן.

האם פתחה לנו את הדלת בחלוק ובסינר. היא עמדה במיטבח ובישלה את ארוחת־השבת. מאז שאסתר עזבה את הבית, מתגוררת אמה עם הנכדים ואביהם, מבשלת עבורם ומטפלת בהם.

אלווירה, אמה של אסתר, היא אשה בת 62, בעלת עור קטיפה ושיער לבן מתולתל. היא נולדה בתורכיה. אסתר היא בת היחידה.

האם הושיבה אותנו בסלון הענקי, הריק כמעט כליל, וקראה לאחותה, המתגוררת בבניין סמוך.

(המשך בעמוד 59)

חסרי־אונים. אולם כל עזרה מהעולם הזה מוגשת אך ורק אחרי חקירה בעניין. אם אומנם היה מיכתבה של אסתר אמיתי, הרי יש כאן מיקרה חמור של עד המודה שמסר עדות־שקר בבית־המישפט. גורלו של אדם נחרץ למאסר ממושך על סמך עדות זו, והעניין הצריק חקירה ובריקה.

כדי לברר אם כתב־היד הוא של אסתר קמחי, היה צורך לאתר דוגמת כתב־ידה. לשם כך פניתי לראשונה לסניגורו של עמוס במישפט, עורך־הדין יהושע סדומי. כידי לא היה כל מיסמך שלה, אולם הוא מסר את מיספר־הטלפון של בעלה לשעבר, שם התגוררה אסתר בזמן המישפט.

גם התובעת, שרה ספיר־חן, לא הצליחה לגלות בין מיסמכיה משהו בכתב־ידה של אסתר. ובתיק בית־המישפט לא נמצאה אפילו חתימתה על הומנה למישפט.

שלח עמוס למערכת העולם הזה. היא טוענת כי אין לה כל קשר איתו מאז המישפט, וכי הוא גם כותב מיכתבים לבעלה ואפילו מתחנן לפניו שיעזור לו.

„הוא ממשיך לדדוף אותי!“ אמרה אסתר, כאשר ראתה את המיכתב המזויף